

Arrest

nr. 123 382 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent traditioneel gehuwd met M. L. (...) (O.V. xxxxxxx), die u na aankomst in België leerde kennen. U bent vader van één dochter.

U verklaart dat u sinds 2006 in Tomsk woonde en werkte. U had de gewoonte om in de winter, als er geen werk was, terug te keren naar uw geboortedorp Makhety (Tsjetsjenië). Als de winter voorbij was vertrok u dan weer naar Tomsk.

Eind oktober 2012 keerde u op die manier vanuit Tomsk terug naar Makhety. Enkele maanden later, midden januari 2013, vonden er doelgerichte zasjstka's plaats in het dorp. De zasjstka's kaderden in de zoektocht van de autoriteiten naar de rebellenleiders Gakaev.

Op het ogenblik van de zaszjstka's bevond u zich bij uw buurman I. K. (...). Naast diens familieleden was er tevens een andere buurman, A. K. (...), aanwezig. Toen de zaszjstka's van start gingen werden jullie door de zus van I. (...) gewaarschuwd dat men onderweg was naar het huis. I. (...) werd bang en vluchtte. U verklaart dat u later vernomen heeft dat I. (...) enkele jaren geleden reeds verdacht werd van het verlenen van hulp aan rebellen. Vandaar dat hij een arrestatie vreesde. Ook A. (...), die van deze feiten op de hoogte was, vluchtte. U besloot net als hen te vluchten.

Via de achtertuin vluchtten jullie samen naar het huis van een andere buurman. Daar verbleven jullie tot het nacht geworden was.

Na uw vlucht werd uw paspoort, dat in uw jaszak stak, teruggevonden in het huis van I. (...). Ook het paspoort van A. (...) werd er teruggevonden. De autoriteiten kwamen hierna nog diezelfde dag naar uw ouderlijke woning. Ze stelden vast dat u er niet was en vertelden uw ouders dat u zich de volgende dag bij de ROVD moest aanbieden.

Toen de nacht was ingevallen verlieten jullie het huis van de buurman en trokken elk een andere richting uit. U ging naar het huis van uw tante, dat aan de andere kant van het dorp gelegen was. U werd er op de hoogte gebracht van het bezoek van de autoriteiten aan uw huis. Er werd u tevens gezegd dat meerdere dorpelingen de opdracht hadden gekregen zich aan te melden bij de ROVD en dat enkele van hen hiertoe bereid waren. Er werd besloten af te wachten wat met hen zou gebeuren.

De volgende dag werden de personen die zich aanboden allemaal opgepakt en geslagen. Omdat u zich niet had aangeboden werd er een huiszoeking uitgevoerd in uw ouderlijke woning. Meerdere documenten, waaronder uw vervallen reispaspoort, werden hierbij in beslag genomen.

U verbleef uiteindelijk enkele dagen bij uw tante. Gedurende uw verblijf aldaar probeerde u via connecties bij de ROVD uw paspoort terug te krijgen. U wou Tsjetsjenië onmiddellijk verlaten. De onderhandelingen hieromtrent sprongen echter af nadat Kadyrovtsy de zaak van de ROVD hadden overgenomen. U slaagde er niettemin in het land te verlaten, zij het via illegale weg. Op 14/01/2013 verliet u het huis van uw tante en trok u naar Grozny. Daar aangekomen reisde u met een wagen naar Lvov (Oekraïne). In Lvov werd u in een vrachtwagen geplaatst en verborgen reisde hiermee u naar België. Op 18/01/2013 kwam u aan in België. Op 23/04/2013 vroeg u asiel aan.

U verklaarde dat uw vader na uw vertrek werd lastiggevallend door de autoriteiten. Zo werd hij tweemaal opgeroepen door de politie. De tweede maal werd hij gearresteerd en vastgehouden gedurende één etmaal. Vanwege uw afwezigheid werd hij uiteindelijk beschuldigd van het verlenen van hulp aan rebellen en veroordeeld tot drie jaar voorwaardelijk. U verwees hierbij naar een filmpje op youtube waarop te zien is hoe dorpelingen, waaronder uw vader, worden beschuldigd van het verlenen van hulp aan rebellen.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat u betreft dient in eerste instantie te worden vermeld dat uw asielrelaas, volgens uw eigen verklaring (CGVS 06/06/2013 p.10), geen verband houdt met het asielrelaas van uw vrouw M. L. (...) (O.V. xxxxxxx).

Wat uw asielrelaas betreft wordt vastgesteld dat u er niet in slaagde dit aannemelijk te maken. Zo werden er verschillende tegenstrijdigheden geconstateerd tussen uw opeenvolgende verklaringen.

Het meest in het oog springen daarbij uw verklaringen omtrent de arrestatie(s) van uw vader. Zo beweerde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw vader na uw vertrek tweemaal werd gearresteerd. Te weten op 22/01/2013 en op 17/02/2013. U verklaarde dat uw vader naar aanleiding van beide arrestaties gedurende één dag werd vastgehouden (CGVS 06/06/2013 p.20-21). Nu, tijdens uw eerste gehoor werd reeds opmerkt dat de voorgaande vragenlijst enkel melding maakt van één arrestatie. U repliceerde hierop dat u destijds niet had gesproken over deze andere

arrestatie en dat u alles slechts kort had weergegeven (CGVS p.21-22). Wat dit betreft dient te worden gesteld dat hoewel bij de invulling van de vragenlijst bondigheid wordt gehanteerd er weliswaar verwacht wordt dat u een overzicht geeft van de belangrijkste feiten. Daarbij had u daarvoor beweerd dat u de belangrijkste feiten bij het invullen van deze lijst had vermeld (CGVS p.21).

Aansluitend hierbij werd tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal vastgesteld dat u een andere versie van deze feiten gaf. Tijdens dit gehoor verklaarde u eerst dat uw vader tweemaal werd gearresteerd. U herinnerde zich daarbij niet meer wanneer beide arrestaties hadden plaatsgevonden. U verklaarde dat er slechts drie dagen tussen beide arrestaties zaten en dat alles was voorgevallen tussen 14/02/2013 en 17/02/2013 (CGVS 18/12/2013 p.3). Later, naar het einde van het gehoor, verklaarde u dat uw vader slechts eenmaal was aangehouden. De eerste keer, zo verklaarde u, werd uw vader slechts opgeroepen door de politie. U beweerde dat hij toen niet vastgezet heeft (CGVS 18/12/2013 p.8-9). Dit gezegd zijnde, werd u er op gewezen dat u tijdens uw eerste gehoor had vermeld dat uw vader tweemaal werd vastgehouden. U herhaalde hierop uw laatste bewering dat hij slechts eenmaal werd vastgehouden. Hiermee is de tegenstrijdigheid aldus niet uitgeklaard. Daarnaast werd u er op gewezen dat u eerder had aangegeven dat tussen beide feiten bijna een maand zat. U beweerde hierop dat dit niet klopt en dat het de film was, verschenen op youtube, was die een maand later werd vertoond (CGVS 18/12/2013 p.9). Zoals hierboven aangegeven blijkt duidelijk dat er volgens uw eerdere verklaringen bijna een maand zat tussen beide arrestaties. Daarnaast beweerde u eerder dat de film op 18/02/2013 werd gemaakt en op 22/02/2013 werd vertoond (CGVS 06/06/2013 p.20). Bij uw laatste datering situeerde u daarbij beide incidenten met uw vader in dezelfde periode, tussen 14/02/2013 en 17/02/2013. Aldus zit ook daar geen maand tussen.

Deze vaststellingen rond de arrestatie(s) van uw vader doen dan ook afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Verder werd geconstateerd dat uw opeenvolgende verklaringen over de omstandigheden van de zaszistka's, waarmee uw vervolging zou zijn begonnen, niet volledig overeenstemden. Zo beweerde u tijdens uw eerste gehoor dat er op de dag van de zaszistka's zeven personen werden opgepakt. U verklaarde dat drie van hen werden vrijgelaten en dat vier personen vastgehouden bleven (CGVS 06/06/2013 p.18). Nu, tijdens uw tweede gehoor beweerde u dan weer dat er volgens u niemand die dag werd opgepakt (CGVS 18/12/2013 p.3). U werd aldus met uw voorgaande verklaring geconfronteerd en verklaarde hierop dat u zich deze feiten niet meer herinnert. Hiermee is de tegenstrijdigheid echter niet van de baan. Daarbij kan verwacht worden dat de lotgevallen van andere dorpelingen, die om soortgelijke redenen als u zouden zijn gevisieerd, uw bijzondere aandacht zouden genieten en u hiervan aldus blijvend op de hoogte bent.

In dezelfde lijn werd daarnaast een tegenstrijdigheid vastgesteld omtrent het aantal personen dat zich na de zaszistka's zouden hebben aangeboden bij de ROVD. Zo beweerde u tijdens uw eerste gehoor dat het om vijf (à zes) personen ging (CGVS 06/06/2013 p.6, 17-18). In de vragenlijst liet u echter eerder optekenen dat het om slechts twee personen ging. U werd aldus gevraagd hoe het nieuws over deze vijf personen vernomen had. U beweerde hierop eerst dat u het nieuws van uw tante (of haar dochter) had vernomen op het ogenblik dat u er verbleef (CGVS 06/06/2013 p.18). Bij het zien van de vragenlijst veranderde u echter uw verklaring en beweerde u dat u tijdens uw verblijf in Tsjetsjenië slechts weet had gehad van twee personen. Na uw aankomst in België zou u pas vernomen hebben dat het om vijf personen ging (CGVS 06/06/2013 p.22-23). Ook deze verklaring heft de tegenstrijdigheid niet op. De wijziging van uw verklaringen na consultatie van het verslag van uw eerdere verklaringen is immers niet ernstig.

Verder beweerde u tijdens uw eerste gehoor dat er na de zaszistka's elf personen voortvluchtig waren. U verklaarde tot tweemaal toe dat twee ervan waren teruggevonden en opgepakt. Onder hen zou zich K. (...) hebben bevonden (CGVS 06/06/2013 p.19, 23). Welnu, tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dan weer niet te weten of er buiten K. (...) iemand werd teruggevonden en opgepakt. U verklaarde dat u enkel weet heeft van het lot van K. (...) (CGVS 18/12/2013 p.8). U werd aldus op uw eerste verklaring gewezen en beweerde hierop in algemene termen dat u kan uitrekenen wie werd opgepakt en wie werd vrijgelaten. Hiermee is ook deze tegenstrijdigheid niet uitgeklaard.

Tot slot komen uw opeenvolgende verklaringen over de inbeslagname van uw reispaspoort niet overeen. Zo beweerde u tijdens uw eerste gehoor dat uw reispaspoort samen met andere documenten tijdens een huiszoeking op 14/01/2013 werd afgenomen (CGVS 06/06/2013 p.5-6). Zoals hierboven reeds aangegeven situeerde u daarbij de zaszistka's (en de inbeslagname van uw intern paspoort) op 11/01/2013 (CGVS 06/06/2013 p.16, 11, 5). Dit maakt dat er drie dagen zitten tussen de zaszistka's en de huiszoeking. Uit uw verklaringen blijkt daarbij dat u zich de dag volgend op de zaszistka's (op 12/01/2013 dus) had moeten aanbieden bij de ROVD. Nadat u zich niet had aangeboden zouden er aldus nog twee dagen zijn voorbij gegaan alvorens met de huiszoeking werd gestart. Welnu, wars hiervan verklaarde u tijdens uw tweede gehoor dat de huiszoeking reeds op de dag volgend op de zaszistka's had plaatsgevonden (CGVS 18/12/2013 p.4). Met andere woorden, op dezelfde dag dat u

zich had moeten aanbieden bij de ROVD. U werd hiermee geconfronteerd en herhaalde dat de huiszoeking reeds de volgende dag, na de zasjstka's, had plaatsgevonden (CGVS 18/12/2013 p.9). Hiermee blijft ook deze tegenstrijdigheid bestaan.

Ook deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas op ernstige wijze.

Tot slot dient gewezen te worden op het grote tijdsverloop tussen uw aankomst in België (op 18/01/2013) en de indiening van uw asielaanvraag (op 23/04/2013). Dit tijdsverloop wijst niet op een prangende nood aan bescherming. U beweerde wat dit betreft dat u na uw aankomst in België van plan was geweest om naar Duitsland te gaan, mogelijks om er asiel aan te vragen. Vanwege omstandigheden (niemand was bereid u naar Duitsland te vervoeren en u leerde daarnaast uw toekomstige vrouw in België kennen) bleef u uiteindelijk toch in België. Pas nadat uw keuze voor een verblijf in België genomen was vroeg u asiel aan (CGVS 06/06/2013 p.14). Deze gang van zaken wijst echter geenszins op een dringende nood aan bescherming. Deze vaststelling is dan ook een bijkomend negatief element bij de beoordeling van uw asielaanvraag.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw rijbewijs, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw dochter, uw bewijs van pensioensverzekering, uw bewijs van een medische verzekering, en de kopieën van uw paspoort leveren geen van allen informatie over de problemen die u in de Russische Federatie zou hebben gekend.

Wat uw verwijzing naar het filmpje op youtube betreft, aangaande de beschuldiging van enkele dorpelingen van hulpverlening aan de rebellen, dient te worden opgemerkt dat uit het filmpje niet kan worden opgemaakt dat uw vader hierin wordt vertoond. Aldus vormt het geen bewijs van uw problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan

ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij benadrukt dat zij nopens de essentiële gegevens van haar asielrelaas volledige, coherente en plausibele verklaringen heeft afgelegd. Zij is van mening dat de vermeende tegenstrijdigheden vergezocht zijn en niet van aard zijn haar algehele geloofwaardigheid aan te tasten. De vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen voornamelijk data en aantallen zijn onbeduidend. Bovendien heeft verzoekende partij deze tegenstrijdigheden één voor één verduidelijkt of rechtgezet nadat zij hiermee geconfronteerd werd. Voorts merkt verzoekende partij nog op dat het aannemelijk is dat na verloop van tijd bepaalde herinneringen vervagen en dat bepaalde zaken niet meer of niet juist worden herinnerd. Zij wijst er dienaangaande op dat er tussen haar eerste gehoor en haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal meer dan zes maanden zijn verstreken. Overigens dient er eveneens rekening te worden gehouden met de (medische) notie van de valse herinnering, welke ontstaat wanneer bepaalde elementen niet langer aanwezig zijn in het reconstructieve geheugen, en welke door de persoon in kwestie zelf worden ingevuld.

2.2.3.2. In verband met het argument dat het niet abnormaal is dat er tegenstrijdigheden bestaan in de verklaringen van verzoekende partij, gezien het lange tijdsverloop, wijst de Raad verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. *In casu* heeft verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaringen heeft afgelegd die tegenstrijdig zijn met de verklaringen die zij op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd. Tevens werden talrijke ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de opeenvolgende gehoren van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal. Dat al deze opmerkelijk tegenstrijdige verklaringen, die, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, allen betrekking hebben op cruciale elementen van haar asielrelaas, te wijten zouden zijn aan het tijdsverloop, betreft een argument dat door de Raad niet kan worden aanvaard, gelet op de eerder gestelde verwachting dat een asielzoeker, zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode, bij machte moet zijn om een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag te geven van de gebeurtenissen die zich in het land van herkomst zouden hebben voorgedaan.

Dat verzoekende partij deze tegenstrijdigheden zou hebben verduidelijkt of rechtgezet nadat zij hiermee op het Commissariaat-generaal werd geconfronteerd, kan geenszins door de Raad worden bijgetreden. Immers blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en uit de gehoorverslagen (administratief dossier, stukken 5 en 8), duidelijk dat wanneer verzoekende partij met de vastgestelde tegenstrijdigheden geconfronteerd werd, zij allesbehalve een afdoende verklaring gaf. Het louter tegenspreken van desbetreffende motivering in de bestreden beslissing, door te stellen dat zij de tegenstrijdigheden wel degelijk heeft verduidelijkt of rechtgezet, volstaat niet om deze motivering in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partij dient hiertoe concrete argumenten aan te brengen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

Gelet op het feit dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, kan de verwijzing van verzoekende partij naar de 'medische notie van de valse herinnering', waarbij bepaalde elementen door de persoon in kwestie worden ingevuld wanneer deze niet langer aanwezig zijn in het reconstructieve geheugen, een stelling die overigens door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd en derhalve een blote bewering betreft, niet overtuigen.

2.2.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden

gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”*

De loutere vaststelling dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd dateert van 24 juni 2013, terwijl de bestreden beslissing dateert van 7 januari 2014, zoals verzoekende partij aanvoert in haar verzoekschrift, volstaat niet om aan te tonen dat deze informatie niet meer actueel of niet correct zou zijn. Verzoekende partij doet niet de minste poging om aan te tonen dat de situatie in Tsjetsjenië thans niet meer in overeenstemming zou zijn met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Verder merkt de Raad nog op dat de verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin afdoende is in zijn verweer aangezien dit geen bindende precedentswaarde heeft, gelet ook op het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar – zoals uit het voorgaande blijkt – verzoekende partij in gebreke is gebleven.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT